

Kapitánská pošta

Obsah	strana
Kapitáni a kapitánky	1
Bratři – léto budiž.. ..	2
Hra – Stalker	3-5
Bylo prima bejt tajnej skaut.. ..	5-6
Problémy se skautským zákonem	6
Šoupačky na P550	6-7
Sindibádova plavba druhá	7
NA news	8-9
Jezování	10
PMT	11
Lepení může i lepit... ..	12
Zápis ze 4. zasedání HKVS	13-14

***Někdo má to štěstí, že má schopnost být přítelem.
Bratra vám přidělují rodiče, nebo snad osud, podle toho, jak se na
to díváte, ale přítele si člověk volí sám a dobrovolně.***

Jan Werich

KP

- tisk zajištěn, o financích jednáme s Akou
- HKVS musí zjistit počet objednaných výtisků – momentálně je objednáno 20 ks, doufejme, že se dostaneme na loňskou hodnotu!!

Různé

- finance – upozornění, že po 15.12.2007 nebude možno již nic proplatit (cestřáky na zasedání HKVS - zvaní)
- téma na příští rok a jarní seminář K+K – vzdělávání dospělých – krizové situace při činnosti a na táborech - přírodní katastrofy, havárie, psychická zátěž, stres, šoky a zkratová jednání (útěky, pokusy o sebevraždy, experimenty s drogami apod.) – spíše s psychology, psychiatry a hasiči či policií než se zdravotníky – má někdo nějaký typ? Prosím, pošlete ho na mabab@seznam.cz .

zapsala: Majda
doplnil: Bimbo

Kapitánská pošta 2007/2008

Informační zpravodaj vodních skautů a skautek. Vydává HKVS vlastním nákladem jen pro vnitřní potřebu.

Příspěvky zasílejte na adresu:

- Ing. Zdeněk Hájek, Štěpánská 16, 110 00 Praha 1 (diskety s texty + čitelné papírové předlohy, obrázky).
- M. Babóová, e-mail: mabab@seznam.cz, kapitanskaposta@seznam.cz: texty - *.TXT, *.RTF; obrázky - *.JPG, *.TIFF, *.CDR (v křivkách), *.GIF

Sazba: Markéta Babóová

Tisk: Tiskárna Ralsko, s. r. o., Mimoň, Malá ul. 168/III, PSČ 471 24, tel./zázn.: 487 862 704. Evidováno u Ministerstva kultury ČR pod číslem: MK ČR E 16100.

Kapitáni a kapitánky!

Vstupujeme do stoprvého roku skautingu. Při té příležitosti si vzpomínám na jednu myšlenku, kterou jsem před lety vyslovil.

Řekněme, že otcové zakladatelé si své představy o skautingu maloučko korigovali. Řekněme, že se jeden od druhého poučili (B-P od ETS a naopak), řekněme, že se společnost maloučko změnila, řekněme, že pobyt v přírodě je maloučko obtížněji dosažitelný, řekněme, že maloučko přenášíme důraz z jednoho aspektu skautské výchovy na jiný, možná, že maloučko měníme formy. Možná, že změníme tak nejvýš jedno procento ročně. Pořád ještě zbývá 99 procent toho podstatného.

Vezměme nejprostší kalkulačku a počítejme: 99% ze sta je samozřejmě 99. 99% z 99 je 98,01, 99% z 98,01 je 97,0299, ... atd., celkem stokrát. Že nevyjde nula, je zřejmé, ale že vyjde směšně malé číslo 36,603234127322950493061602657252, nás může zarazit. Vím, že prostá aritmetika se na život aplikovat moc nemá, ale zde to může vypadat pravdivě: Z původní myšlenky, z původní praxe se dnes uplatňuje asi tak třetina. Není to málo, je-li to podstatné, je-li to dřev, je-li to alchymistická kvintesence.

Věřím, že to podstatné je, chci věřit, že těch třicet šest procent mých se kryje s třiceti šesti procenty kupř. Flinta, Ježka, Boba, Bublinky, Efendiho, polských Harcerů toho či onoho ražení, Skautů ABS, Svazu skautů a skautek České republiky, francouzských l'eclereurs i Scout de France, WOSMu, WAGGGSu i FSE. Věřím, že stále platí, že skaut je bratrem každého skauta, nejen skauta z vlastní organizace.

Věřím však také, že ta další sedmdesát čtyři procenta, která si vykládáme a uplatňujeme různě, nejsou zavrženíhodná. Věřím, že světové Jamboree nebylo jen velkou a drahou show. Ta různost nás násobí. V té různosti mají místo i skauti v modrých košilích, v ní má místo i ten „jinaký“ čekatelský kurz zvaný Námořní akademie, ve které roste nová generace vůdců a kapitánů udržujících trochu jiné tradice než jiní. V té různosti má místo i Řád vodních skautů, jehož teze projednává v těchto dnech Náčelnictvo junáka a které uvádíme v Kapitánské poště.

Kapitáni a kapitánky,

vstupujeme do stoprvého roku skautingu. At' se nám vydaří!

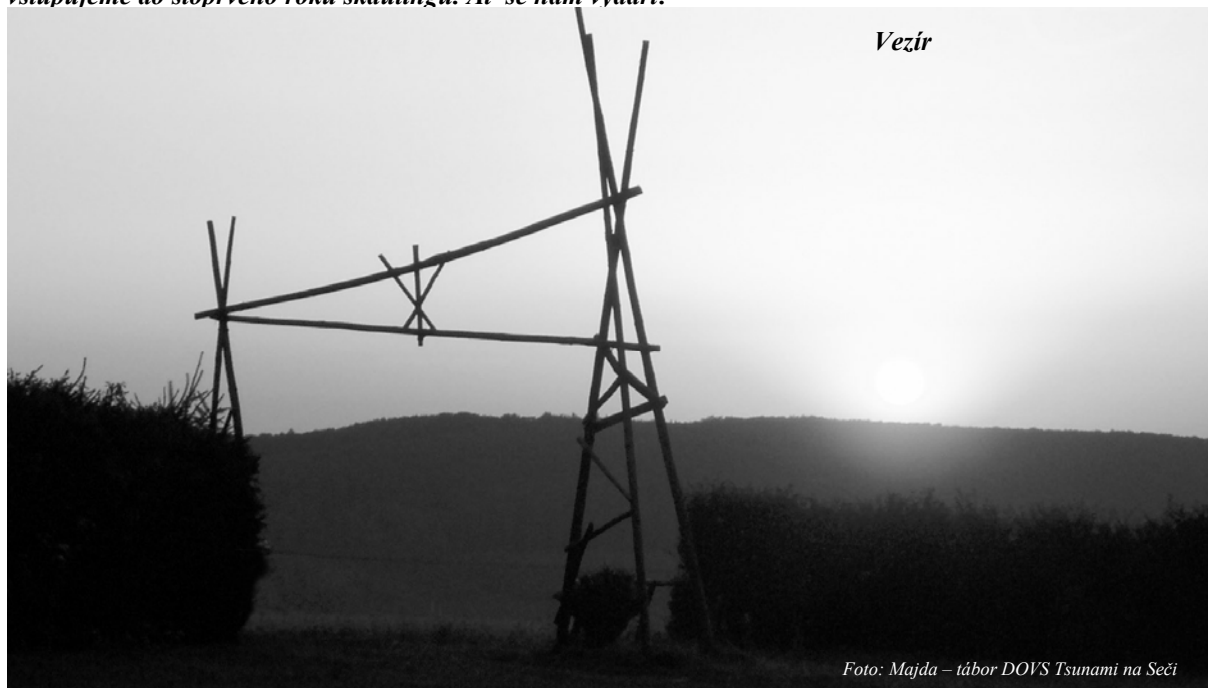

Foto: Majda – tábor DOVS Tsunami na Seči

Bratři (aneb Léto budiž pochváleno)

Léto mi přineslo takovou schizofrenně nostalgickou náladu. Stýská se mi po sběrových a úklidových sobotách, které vyhlašovaly takzvané občanské výbory. No jo, byla to forma donucení, rozdávaly se čárky. V červené podobě možná někomu k něčemu pomohly, spíš druhému v černé podobě uškodily. Jistě, byla to forma jak ukázat, že občané stojí za centrálními orgány. Oficiálně míněno politickými, občany míněno těmi jinými. Popravdě řada lidí v našem obvodu, z dnešního pohledu pochopitelně mylně, tyhle nařízené pracovní směny v obecný prospěch brala jinak. Sběrové soboty měly svůj půvab, neboť člověk se mohl toulat ulicemi a prohrabovat hromady šrotu. Co jeden nepotřeboval, druhému se mohlo hodit. Dodnes máme doma několik lívanečníků, které jsem takto zachránil před žárem pecí. Na táboře v teepee dodnes vaříme vodu na ohni v konvici, kterou jsem vytáhl z hromady šrotu a nesl v ruce až na Fort Mýval. Dnes je, alespoň v Liberci, situace jiná. Nedávno jsem našel na ulici starý šlapací stroj. Krásný podstavec pod Neewiny květiny. Měl jsem ale s sebou venčenichtivého psa, takže houmelesi byli rychlejší. Ty úklidové soboty jsme brali tak, že to skutečně lidi dělají pro sebe a ne pro papaláše. Nějak jsme se cítili navazovat na činnost různých okrašlovacích spolků, které byly v té době dávno již zaniklou písni. Jasně, lze mi namítnout, že jsme se mohli domluvit na jiný než oficiální termín a tak se distancovat. Dnes už nejsme nuceni žádným výborem. A tak dva parky, které byly na svazích ke přehradě, jsou již jen obtížně průchodné. Chodníky zarostlé křovím a chodec musí chtít nechtít vstoupit do vozovky. O estetickém působení nemluvě.

Léto přineslo opět další estébácky udavačské aféry. Po zpěváku Neckářovi je to herec Dvořák. Kromě přežvykování výpisů z protokolů se mohla rozpoutat diskuze, zda je zdrávo vytahovat tyto aféry na světlo. Zda jde mladým žurnalistům jen o plytkou senzaci či o odhalování pravdy.

Trochu zanikl jeden aspekt těchto debat. Neckář měl být nasazen na kolegyni Martu Kubišovou. Ta se již několikrát vyjádřila na obranu na obranu zbylých dvou členů někdejšího tria Golden Kids. Bránila je proti hlasům, které ji adorovaly na jejich účet, že se v dobách jejího zákazu oni chovali prorežimně. Opakovaně prohlašovala, že jí pomáhali na samu hranici vlastního postihu. Když byla Neckářova účast na festivalu v Trutnově odvolána, ve svém bloku na jeho obranu řekla: „Vašek nebyl žádný estébák.“ Ač se z ní a Srstky stávají pro někoho úsměvné postavičky, nabízející roztomilého mazlíka z útulku, tohle její vystoupení mám za další důkaz, že přese vše zůstává onou statečnou obhájkyňou neprávem obviňovaných.

Léto se opět neobešlo bez několika skandálních nacistických demonstrací. Člověku by se chtělo začít uvažovat, jak jsme na tom se stavem demokracie. Policie, kde řada špiček je neustále odhalována coby exponenti své předchůdkyně, zatímco řada nových špiček je prokazatelně propojena s ne právě košer ekonomikou, je to na pováženu. Jestliže její příslušníci na nižších postech jsou odhalováni přímo jako pachatelé trestné činnosti, navíc nepokrytě sympatizují s neonacisty a raději seřezou zhulené technaře než hajlující nácky, je to na zvracení. A korunku tomu dodá fotbalista, který úplně „náhodně odhání mouchu“ před tribunou plnou tvrdých jaderek.

Léto přineslo vládní reformy. To, co leze ze sdělovacích prostředků ukazuje, jaký to paskvil a bastarda opět naši důležití porodili. K daním se nebudu vyjadřovat, protože tomu nerozumím. Opět schizofrenie. Daně nechci platit (jako každý) a nadávám na škrty (opět jako každý). Inu snad něco málo vím o zdravotnictví. No a tam se zase vytáhli. Již příplatek na léky vztažený přímo do ceny léku považuji za ptákovinu. Kdo z běžných pacientů bude po měsíci vědět, že jde o nějaký příplatek? Pro něj to bude jen plošné zdražení. Jeho význam ho nebude zajímat, ale jen a pouze štvát. A co poplatky u lékaře? Zas pouze kamufláž, navíc hořkosměšná... Pacienti jsou strašeni, kolik asi budou nuceni vydat. Současně jsou „uklidňováni“, že po překročení určité výše za ně bude platit pojišťovna. Ta výše pro nemajetného důchodce není malá, navíc bude-li se platit padesátikoruna, pak se toho dočká již po stu návštěv. To je frekvence hodně schopného hypochondra. Nedosti na tom. Tiskem proběhly zprávy, že se vymahačské firmy chystají vnutit se doktorům uplácením, aby byly najímány zlými lékaři na nebohé pacienty. Ó, to Svaz pacientů je jiný kabrhák, stará se o lidi. Již teď je schopen rozesílat klientům návod, kterak se platbám u doktora vyhnout. Podívejte, doktorům s vybíráním jen přibude práce. Oni nejsou ti, kteří si tuhle reformu vymysleli. Protože jsou v ní jako obvykle páté kolo u vozu, které není dobré ani jako rezerva. Ta reforma sice doktorům ukládá povinnost vybírat, ale nedává jim právní podklad neplatit k placení donutit. Zato dává pojišťovnám právo udělit lékaři který nevybere, pokutu 50.000,-Kč. A co na to já? No jsem rád, že v tom nesystému již nejedu. Protože kdybych byl, musel bych citovat Karla Kryla. Konkrétně Píseň Neznámého vojína. Ta končí: ...odpověď čekáte?... Nasrat, jó nasrat!

Jezevec

Stalker

Fyzická zátěž:	3
Psychická zátěž:	5
Čas na přípravu:	5 hodin
Instruktorů na přípravu:	2
Čas na hru:	2-3 hodiny
Instruktorů na hru:	2
Počet hráčů:	skupiny - 4-6 hráčů
Věková kategorie:	III-IV
Prostředí:	ponurá, opuštěná krajina (zbořeniště, močály, smetiště, staré lomy)
Denní doba:	noc, svítání
Roční doba:	léto

Materiál: organizátor: staré šaty a okopané boty, svačina zabalená do novin (hrubý krajíc, slanina, neoloupaná cibule), placka rumu, cigaretové papírky, umolousaný tabák
každý hráč: dvě velké kovové matky a dva půlmetrové kusy obvazu

Cíl:

Sebezamyšlení, stanovení životního cíle.

Charakteristika:

Inscenační hra. Hráči prochází nebezpečným územím k cíli, kde mohou vyslovit své nejtajnější přání. Po cestě se zamýšlí sami nad sebou.

Libreto:

Před několika lety se v tisku objevily šokující zprávy: "Další civilizační záhada" "Otazníky nad naší planetou!" Důvodem tohoto vzrušení byly tzv. zóny, přesně ohraničená území, kde přestávají platit běžné přírodní a fyzikální zákony. Vstup do takové zóny znamená sebevraždu. Přesto však jsou lidé, kteří se do zóny stále znovu vracejí. Stalkeré. Jen jim se podařilo odhalit zákonitosti, které v zóně platí. Jen oni vědí, kde jsou "komáří mýtiny" - gravikoncentráty, na nichž se každé těleso beznadějně propadne do země, vědí o "ježibabím rosolu" - plynu, který se drží u země a v němž se každá organická hmota okamžitě promění v chvějící se rosol, dovedou se vyhnout "mlýnkům na maso" - vzdušným turbulencím, kde se během několika sekund promění každý předmět ve vyždímaný hadr. Stalkeré mají různé důvody, proč se do zóny vracejí. Někteří pracují jako průvodci senzacechtivých turistů, jiní sem chodí z prosté touhy po dobrodružství. Všichni však vědí jedno. Někde v nitru zóny padá proud vody, která má nejvyšší cenu. Ještě nikdy se od něj nevrátili všichni, přesto k němu chodí stále další a další výpravy. V čem je jeho magická přitažlivost? Co láká každého, kdo se o něm dozví? Proč chtějí všichni prožít několik hodin čistého děsu? Ten proud je schopen splnit každé nejtajnější lidské přání. Ale pozor! Opravdu jen to nejtajnější. Přání, která bychom se báli vyslovit nahlas, přání, která si možná sami nepřiznáváme, přání dřímající v našem podvědomí, jejichž realizace by se náš rozum možná zděsil. Postavit se pod proud, to vyžaduje odvalu. Nejen odvalu vstoupit do zóny, ale také odvalu nahlédnout do svého nitra. Upřít pohled do podvědomí a čekat, zda ho podvědomí unese. Sebeklam se vymstí. Proud k sobě každého pustí jen jednou, proto je opravdu důležité vědět, co si skutečně přeji. Tato jedinečná příležitost se už nikdy nebude opakovat.

Motivace:

Motivace je při uvádění této hry neobyčejně důležitá. Nejvhodnější je forma poslechového pořadu s ukázkami z knihy Piknik u cesty bratrů Strugačských, případně využitím Tarkovského filmu Stalker, nebo nahrávky rozhlasové hry Piknik u cesty. Nerozpakujeme se uvést motivaci i několik dnů před startem první skupiny, můžeme tak udržovat příjemné napětí mezi budoucími "klienty", které ráno vlastně půjdou do zóny.

Realizace hry:

Hráči jsou s libretem seznámeni nejméně dvanáct hodin před začátkem hry. Dostávají za úkol přemýšlet o svém nejtajnějším přání. Když se cítí dostatečně psychicky připraveni pro vstup do zóny, napíší své jméno na připravený arch. Stalker si vybere pětičlennou skupinku, za svítání hráče probudí a vyzve je k cestě. Půjde-li více skupinek, musí mít mezi sebou alespoň hodinové odstupy, skupinky procházejí předem vyhlédnutou trasou, těžkou, pochmurnou, odpudivou, místy nebezpečnou, močály, bažinami, potoky zaneřádnými odpadem, přes smetiště, skládky, opuštěnou štolou ...

Postava Stalkera je mimořádně důležitá a určuje celou atmosféru hry. Stalker je hulvát, ale silná osobnost. Nemá rád "civilisty", které provádí zónou, pohrdá jimi, ale potřebuje je. Nespěchá! Nejde o dynamiku a fyzickou náročnost hry, ale o její vnitřní napětí. Ve vzduchu těžce visí nejistota a strach. Nekřičí se, ani nešeptá. Na stalkerovi je patrná nervozita. Jen on smí občas zařvat. V zóně si vynucuje absolutní poslušnost: "Od této chvíle jste všichni nuly! Kdo okamžitě neposlechne moje příkazy, toho si zóna vezme!" Stalker ví, a proto má strach. Opatrná pomalá chůze se střídá s úprkem. Jakákoliv logika je škodlivá. Smích do této hry nepatří. Na cestě se mohou vyskytnout nástrahy zóny. Příkladem takové nástrahy jsou komáří mýtiny, kde se vyskytují místa s obrovskou gravitací a hrozí propadnutím. Hráči proto dostanou matice, kde kterým připevní kus obinadla a házejí je dopředu. Pokud "házedlo" letí normálně, nehrozí nebezpečí a celá skupina může postupovat k místu

dopadu. Pokud by se "házedlo" odchýlilo od svého směru, hrozí propadnutí a musí se zvolit jiný směr. Další nástrahou může být ježibabí rosol - jedovatý plyn, který se drží u země a veškerou organickou hmotu přemění na rosol. Jedinou záchranou je vylézt na strom alespoň metr vysoko.

Do zóny jde stalker se svým pomocníkem "mladým". Ten má za úkol pomoci při rozehrávání situace a udržovat atmosféru. Dalším úkolem "mladého" stalkera je technická příprava. Chytá pro sebe i "starého" řadu pomůcek - např. svačiny s cibulí a slaninou zabalené do novinového papíru, vyrábí stalkerské hole ve tvaru chůd, které slouží pro vyzvednutí stalkera nad okolní terén při invazi "ježibabího rosolu" i na popohánění "klientů". Připraví železné matice, ke kterým si později hráči připevňují cáry obinadel.

Během hry se stalker několikrát zastaví na obzvláště ponurých místech (kaluže, smetiště, potok, kde je po pás vody). Stalker usedne a odpočívá. Zvolí si téma a ptá se hráčů na jejich odpovědi. Jeho otázky jsou nekompromisní, mířící pod kůži. Jeho vlastní diskusní příspěvky ukazují, že jde hlavně o upřímnost. "Pokud si něco nalháváte, nemá cenu, abyste šli dál, proud vás k sobě nepustí". Příkladem otázek může být: Proč jdeš do zóny? Kdy jsi byl v poslední době sám sebou zhnusen, kdy jsi se sám za sebe styděl? Co je pro tebe štěstí? Kdy jsi se naposledy cítil šťastný? Jaký máš mindrák, s nímž kráčíš životem a s kterým nejsi schopen se vyrovnat? Která vlastnost tě na tobě nejvíc štvě? Co je tvoje nejtajnější přání? Hráči na dané otázky postupně odpovídají. Poprvé osloví stalker nejdříve "mladého". Na jeho upřímnosti bude záviset, jak se další hráči do hry zapojí. Stalker by však neměl nutit hráče odpovídat. Velmi cenné je již to, že se hráči těmito otázkami zabývají, přemýšlí o nich. Hráči sami si stanoví své hranice, nakolik odhalí své nitro.

Cestou, úměrně tomu, jak se skupina stmeluje, ubývá hulvátských projevů stalkera. Před poslední překážkou (proud), která je vyvrcholením cesty, se už chová lidsky (až rodičovsky). Hráči si díky tomuto faktu uvědomí, že končí nezávazná hra a jde do tuhého. Poslední překážku (doporučujeme průlez vodopádem nebo stavidlem rybníka) musí zdolat každý hráč sám, nikdo by neměl tušit, co ho čeká. Po překonání závěrečné překážky stalker hráče nějak ocení (vřelý stisk ruky, doušek z láhve).

Co při hře zažijeme?

Ponurá krajina, denní doba a chování stalkera jsou pouze kulisou k výpravě do temných hlubin vlastního nitra. Cestou prožíváme svoji vlastní zpověď. Je na stalkerovi, k jaké upřímnosti dokáže hráče přinutit. Zjišťujeme, že nikdo z nás není svatý, a že se všichni potýkáme s podobnými problémy vlastní nedokonalosti. Hráči se cestou postupně uvolňují a cítí sounáležitost se skupinou. Překonání poslední překážky vyžaduje odvahu. Po jejím zdolání hráči prožívají euforii a cítí se psychicky očištěni.

Metodické poznámky:

Jednou z nejčastějších chyb při uvádění hry je nesrozumitelné sdělení, co bude cílem a obsahem hry - hráči očekávají pouze zdolávání fyzických překážek a uniká jim psychický rozměr hry, včetně skvělé příležitosti dozvědět se více o sobě. V zásadě jsou možné dva směry organizace hry - buď každé ráno za rozbřesku vyráží se dvěma stalkery pěti až šestičlenná skupinka, která je již v době snídaně zapojena do dalšího denního programu tábora nebo vyráží v noci celý tábor ve formě několika skupinek za sebou. V tom případě je nutno zachovávat mezi nimi aspoň hodinové rozestupy. První varianta je "drsnáčkou" hlavně pro stalkery - instruktory, kteří několik dnů po sobě vstávají ve 4 h ráno, druhá varianta je organizačně náročnější a zahrnuje vypracování přesného plánu buzení účastníků, vytváření skupin, jejich vyzvednutí instruktorem, zabezpečení dostatečných odstupů na trati mezi jednotlivými skupinami, návrat do tábora již "odehraných" účastníků mimo terén, kde postupují ještě aktivní hráči, organizuje se zrychlená přeprava instruktorů zpět do tábora za účelem vyzvednutí další skupiny. "Mladý" stalker budí ihned po návratu další účastníky a "starý" využívá chvilky před další cestou do zóny ke studiu svých poznámek o další várece klientů. Obě varianty mají své přednosti a zápory. V případě, že použijete variantu, kdy se za noc nevystřídají všechny skupiny, ale výprava do zóny se opakuje periodicky každý den ráno, požádejte hráče, kteří mají cestu za sebou, aby o svých zážitcích mlčeli.

Při hře by mělo být stále jasné, že pravdivé a někdy i velmi nepříjemné informace, které o sobě hráči ostatním podají, zůstanou navždy tabu a nebude se o nich mluvit. Poslední "nejtajnější" přání si může nechat každý sám pro sebe.

I když může být hra fyzicky náročná, není pohybovou hrou! Instruktor nesmí hnát kritické situace až do krajnosti, hráči by se neměli třást zimou, padat hladem, zůstat příliš dlouho ve vodě a vlhku, protože nadměrná fyzická zátěž zeslabuje hloubku a účinnost výpovědí. Musí velmi citlivě reagovat na náladu ve skupině a operativně přizpůsobovat další postup (například při větším prochladnutí zařadí do programu běh pro zahřátí, fádni úseky střídá s atraktivními postupy přes močály...).

V posledních letech se do popředí dostává psychologická příprava stalkera na hru. Ta zahrnuje např. studium přihlášek účastníků na kurs s cílem znát o každém základní informace, pozorování role jednotlivců ve skupině při dosavadním pobytu v táboře nebo na kursu. Zkušený stalker pak může těchto informací využít při vedení hráčů ve hře.

Jednou z nejčastějších chyb instruktorů je "přehrávání" role. Účastníci to vycítí, sami se začnou chovat nepřírozeně a výsledkem je konstrukce řady nepravdivých výpovědí při diskusi nad jednotlivými tématy. Zapírání nebo vymýšlení si není cílem hry! Stalkerem se mohou stát pouze nejlepší instruktoři z nejlepších,

jejich nutnou vlastností je schopnost empatie, schopnost naslouchat ostatním. Sám stalker při hře uvádí vhodné a pravdivé příklady ze svého života, je dobré, aby je měl již dopředu připraveny. Oba instruktoři by měli být schopni si nahrávat při rozproutání diskuse u málo komunikativní skupiny.

-M-

zdroj: Zlatý fond her II/Praha, Portál 1998

„Bylo to prima bejt tajnej skaut“

(Jiří Stránský: Perlorodky. Ilustrace: Matěj Forman. Vydalo nakladatelství MEANDER v roce 2005)

Je to právě rok, co jsme se byli podívat v muzeu v Roztokách na výstavu Matěje Formana. Nadšený z jeho obrázků jsem se pídil po něčem, co bych si odvezl. A jestliže v nabídce byla knížka Jiřího Stránského, Formanem ilustrovaná, nebylo co řešit. Jenže pak ležela rok v knihovně a teprve na konci letošních prázdnin jsem po ní sáhl.

A teď hodně opožděně hlásím, že Perlorodky jsou kniha pro vodní skauty, o vodních skautech a od vodního skauta. Že chodil Jiří Stránský po válce do známého pražského oddílu Pětka jsem věděl z knihy Jana Lukeše Stalinské spirituály a znovu jsem si to našel ve starých pětkářských seznamech, které jsou uloženy v Tortuze. Ale že přede mnou z knížky vystoupí možná nejslavnější skautský vodní oddíl podobně jako pardubická sedmička v knihách Miloše Zapletala, to jsem nečekal a stránku za stránkou jsem si říkal, co je ještě realita a kde nastupuje autorova fantazie.

Neprozdím zápletku, neprozradím nic, co by vám stačilo, abyste se spokojili se základními informacemi a Perlorodky už nečetli. Naopak vás zkusím navnadit tím, že příběh se odehrává v době, kterou pamatujeme my, od třiceti nahoru, ti mladší se zas dozví od osoby nejpovolanější, co byla léta normalizace. Děj Perlorodek je totiž zasazen do roku 1975, kdy fungovala „tajná“, Pětka, vodácký oddíl pod TJ Slavoj. Rovnou říkám, že tohle jsem Pražákům záviděl. U nás na malém městě, kde se všichni znali, to vypadalo jinak. Skautští vůdčové z osmašedesátého převedli své oddíly do PO SSM a my mladší, jak jsme do nich postupně přicházeli, jsme moc dobře chápali, co můžeme říkat v klubovně a na táboře a co když přijde kontrola. Vy, kteří jste se takové úlitbě vyhnuli, nás suďte, vy, kteří jste nedělali nic, mlčte. A stejně jsem snil o takovém oddíle, který „neposkvrnil ústa falešnou řečí“, jak pravil hrdý Budžes.

Címž se dostávám k další věci, kterou v Perlorodkách najdete. Jednoznačné a dětsky nekomplikované zúčtování s komunistickým režimem. Od něкого jiného by to vypadalo jako agitka naruby, ale Jiří Stránský, kterému komunisti „ukradli celý život“, má nárok ji napsat. Navíc když se jim nikdy nedal a těch deset let v kriminále (v padesátých a znovu v sedmdesátých letech) bral kovbojsky (právě ve vězení přečetl western Jacka Schaefera Shane, který později přeložil pod názvem Jezdec z neznáma) nebo, jak napsal Jan Lukeš, brubakerovsky (pamatujete ten film s Robertem Redfordem?).

Ať naznačím aspoň něco ze skautských nebo vysloveně pětkářských reálií? Budiž, „vykopávané jídelní stoly“, které v knize staví Pětka na táboře v Sepekově podle návodu svých bývalých členů, kteří je viděli po válce na jamboree ve Francii, Stránský osobně zažil, protože byl v roce 1947 na Jamboree de la Paix taky. Závod Přes tři jezy známe všichni, ale fakt mě překvapilo, když jsem teprve z Perlorodek zjistil, že se jezdil i v těch sedmdesátých letech, jen ty šlajсны byly asi jinak nebezpečné („Už na jiráskovský šlajsně skončilo hodně pramiček, nějaký i na karlovský, ale nejvíc na štvanický“ – já mám zkušenost přesně opačnou). Snad proto jsem Jiřího Stránského podezíral, že si tuhle část vymyslel, ale Amateur mi dosvědčil, že se Přes tři jezy jezdilo i v těch blbých letech = Pražáci odpusťte pochybnosti neznalému venkovanovi. Ale aby bylo jasno: nepronásleduju autora, jestli se někde odchýlil od historické skutečnosti. Naopak mě baví, když si vymýšlí příběh na základě reálií. Koneckonců, Miloš Zapletal si taky k Sedmičce půjčil tábořiště pražské Pětky na ostrově uprostřed Sečské přehrady. Takže když – díky Amateurovi – vím, že Jiří Stránský chodil před válkou do vlčat, které vedla sestra Braťky Nováka, hned si říkám, která z dívčích postav v Perlorodkách je jí inspirovaná. Nebo když mi Amateur napsal, že zástupcem kapitána 9. oddílu, s nímž byl Stránský v roce 1945 na Seči, byl Jack Hájek, hledám Jackovu románovou podobu taky.

Ještě něco Stránský dobře ukazuje. Pětka, málo platné, byl oddíl výlučný. Jeho členové pocházeli z dobrých rodin, a ačkoli právě na takové dopadla hanebnost komunistického režimu nejvíc, přece se dokázali v životě prosadit. Aniž bych chtěl porovnávat Žlutou ponorku z okresního města s oddílem, v němž rostli František Nepil, Radim Palouš, bratři Stránská a které jezdil fotografovat mladičkový Ladislav Sitenský, když se podívám po

svých kamarádech, většinou to taky někam dotáhli. (Však taky o nás okresní ideologický tajemník mluvil jako o „vodácké mafii“.)

Že to nebylo o Perlorodkách? Že jsem to přirovnával ke svému přístavu Žlutá ponorka, který vás vůbec nezajímá? Správně. Pro nás, co jsme už z klukovských let trochu vyrostli, mají Perlorodky smysl v tom, že se se Stránského příběhem porovnáváme a počítáme, jestli máme doteď taky takové kamarády jako hrdinové knížky. Už proto stálo za to číst Perlorodky mně. A pokud jde o dnešní kluky a holky? Jak jinak se mají dozvědět, co se tu dělo před třiceti nebo čtyřiceti lety, když se v televizi opakuje Major Zeman?

Ježek

Dovětky

(S poděkováním Amateurovi)

Protože bych o tak krásné knížce nerad psal úplné bláboly, poslal jsem první verzi textu ke kontrole Amateurovi. Přidal ještě několik poznámek, které už nechci cpát do svého psaní, ale přepíšu je zde. Něco z toho třeba už v Kapitánské poště bylo, ale kdo má pořád hledat stará čísla:

1. Před válkou byli v Pětce dva bratři Hájkové – starší Jack a mladší Jackýček. Po válce, když starší bratr vyrostl a skautingu zanechal, převzal Jackýček přezdívku Jack, stal se zástupcem kapitána 9. oddílu a později hlavním a dnes čestným kapitánem vodních skautů. = To jsem taky nevěděl.
2. Z dalších známých Pětkařů připomíná Amateur Václava Havla, režiséra Miloše Formana a Václava Vorlíčka, generálmajora Ádu Karlovského, zakládajícího člena Zpravodajské brigády MUDr. Jaromíra Kliku, tři předsedy akademie věd (Charvátka, Ilnerovou a Pačesa), herce Jiřího Pícku – Melounka, Jiřího Němečka – Diavola, hudebního vědce a výkonného hudebníka Milana Munzlingera – Munzu, Pavla Páska – Pátu, vnuka Roesslera-Ořovského – Rozáru ad. = No vida, a já myslel, že Havel chodil jenom do Šipky.
3. Po dobu komunistické nadvlády závod Přes tři jezy organizoval člen Pětky Michal Basch, donedávna starosta Prahy 2. Někdy s pozměněným názvem a s různými zaštitovateli – TOM, SVAZARM = To poslední dobře znám. Roky jsem jezdil na výbornou trampskou akci a teprve dodatečně jsem se dozvěděl, že kluci, co ji pořádali, měli pro případ nejhorší na dně báglu povolovací papír s razítkem SSM.

J.

Jiří Stránský:

Problémy se skautským zákonem.

21. dubna 2007 byla Praha plná skautů a skautek. Nejvíce Staroměstské náměstí, kde s radostí a elánem a bez vnučování ukazovali na skauting nejen u nás, ale po celém světě. Neboť letos skauti slaví sto let své existence.

Nechce se mi připomínat, že u nás dvě totality zakázaly skauting třikrát, a dávat do placu hádanku, která z nich vícekrát. Nechce se mi vypočítávat, kolik skautů za těchto totalit bylo zavřeno a na kolik let (zase s hádankou, která z těchto totalit byla na odsuzování štědrější), ani se mi nechce připomínat, že mezi politickými vězni odsouzenými za jiné odboje než právě jen ten skautský taky byli skauti. Ale mám radost, že jsem celé ty roky jedním z nich. A že jsem se dočkal toho, že o nich můžu takhle veřejně psát – v čase, kdy řada současných poslanců našeho parlamentu byla členy té jediné správné strany, to možné nebylo.

Chodil jsem v sobotu mezi ošátkovanými holkami a kluky i dospělými a vzpomínal na dobu těsně po válce, kdy se ke skautskému kmeni denně hlásily nové a nové tváře svítící dychtivostí a touhou udělat všechno, aby se z té děsivé války co nejrychleji vzpamatovaly nejen země, ale i lidské duše. Vzpomínal jsem na rok 1947 (v němž nám Stalin zakázal přijímat americkou pomoc), v němž se nedaleko Paříže sjelo z celého světa osmdesát tisíc skautů, aby ukázalo celému světu, že jednou z velkých zbraní lidstva proti vzniku další války je skautský zákon.

Vím, že to zní až příliš vznešeně a pateticky, ale pokusím se dokázat, že až tak vznešené a patetické to zase není. Představte si prosím, že by skupina poslanců podala návrh, aby byl přijat do prvního čtení skautský zákon včetně všech vysvětlujících dodatků, jimž se mezi skauty říká skautské zásady. A že by každý poslanec k tomu mohl říci své jako při debatě o zákonu o Ústavu paměti národa. S vědomím, že by podle tohoto zákona už nesměli lhát, a museli tedy mluvit pravdu, museli by přednostně pomáhat starým, slabým a nemohoucím, museli by být

čestní a své bližní upřednostňovat před sebou samými, museli by kdykoliv být připraveni i za cenu vlastního nepohodlí pomoci komukoli. Dokonce i vlastní zemi!

V Anglii je dodnes skautství nejlepším vizitkou pro politika. Kdo by to řekl. Zajímaly by mě vizitky našich poslanců. Obzvláště některé některých. O to víc mi skauti dělají radost.

Poznámka Jirky H o l d a – Amateura:

Předpokládám, že víte kdo je Jirka S t r á n s k ý. Pokud ne, tak vězte, že bratr Jiří S t r á n s k ý je spisovatel a scénárista, byl a je členem vodácké PĚTKY, komunistickým režimem byl vězněn pro svoji disidentskou činnost, byl předsedou mezinárodního PEN klubu, napsal několik scénářů o životě vězně v uranových dolech, momentálně Česká televize točí třetí díl o osudech českého letce RAF po konci války a v době komunistické nadvlády. (ZDIVOČELÁ ZEMĚ).

Bratr Stránský vstoupil do vodácké PĚTKY těsně před válkou a již v červenci 1945 se bratr Stránský zúčastnil prvního poválečného tábora pražské vodácké PĚTKY na ostrově na Sečské přehradě.

Uvedený článek byl napsán a uveřejněn v časopise KANADSKÉ LISTY, které vydává v Ontariu, Kanada, český skaut Mirek J a n e č e k. Domnívám se, že tento fejeton vystihuje naši skautskou i politickou přítomnost. Obzvláště dnes, když se ukázalo, že jeden stávající poslanec byl dozorcem politických vězňů!

Sindibádova plavba druhá

Po čase mne to zase hnalo se zbožím na cesty. Vstoupil jsem na loď, se kterou jsme jednou přistáli u nějakého ostrova. Všichni si jej prohlíželi, ale já na břehu usnul. Když jsem se probudil, byl jsem sám. Tak jsem bloumal ostrovem, až jsem našel takovou jako bílou skálu nebo kapli nebo co. Vzpomněl jsem si, že je na světě pták Ruchch, který svá mláďata krmí slony. A také že ano. Obloha se zatměla a na vejce se snesl pták jako boeing. Já si rozvázal turban a přivázal se mu k nohám. Ráno se mnou vzletl tak vysoko, že jsem raději zavřel oči. Když jsem je otevřel, byl jsem na dně údolí celého vysypaného diamanty a onyxy. "A jejej," řekl jsem si, "to je to údolí, které hlídají hadi velcí jako palmy. Pročpak já, když uniknu jedné smrti, spadnu do ještě horší?"

Najednou: plesk!, spadlo přede mne z kůže stažené tele. Aha, řekl jsem si, někde jsem četl, že arabští prospektoři spouštějí na dno zlatonosných roklí maso a zpět je vytahují obalené drahokamy. Tak jsem si nabral kapsy plné kamení, zase si rozvázal turban a přivázal se k tomu teleti. Tu přiletěl velký orel, sebral tele i se mnou a vynesl nás nahoru na pláň. Tam na něj nějaký člověk udělal Huš!, orel se lekl a pustil tele i se mnou. Já se s tím člověkem rozdělil o diamanty a zbylo mi dost, abych se dostal do Bagdádu a zde spokojeně žil.

Vejce ptáka Ruchcha – najdete-li v blízkosti alespoň trochu vhodný terén, začněte doplňkovým sportem základy horolezectví, třeba slaňování. Zlězejte nějakou skalku podobnou tomu vejci. Bodové ohodnocení za kuráž – menší za mň, větší za víc.

Nejsou skalky? Netroufnete si na lezecký výcvik? Vyhledejte nějakou kapličku v okolí a prohlédněte ji zvenčí. Bodové ohodnocení za vtipný popis vnitřku.

Záchrana ptákem Ruchchem – uzlování: Vylezte na strom a přivažte se uzlovačkou.

Při dostatku stromů (a u vody bývají) zkoušejte se držet nohy ptáka Ruchcha - měřte dobu, po kterou jednotlivci vydrží ve visu. Lze měřit všem najednou – kdo odpadne první, dostane 0 bodů, pardon dinárů, druhý jeden a tak dále.

Lovení diamantů na telecí kýtu – rozdej žvýkačky, nech řádně rozžvýkat, přilepte na konec provazu a lovtě označené kamínky jako na udici. Bodové hodnocení je dáno časem a množstvím, případně krásou nalovených kamínků. Organizátoři si mohou předem připravit skleněné šatony.

NÁMOŘNÍ AKADEMIE

NEWS

A taková byla ta letní část

Hlavní část posádky, kadeti, připutovali 15.8. léta páně 2007 do Blovic, kde jim bylo předáno poselství Jejího Veličenstva, a sice o vyzvednutí veledůležitého nákladu v Americe, nalodění na loď Walrus a plavbě zpět.

Cesta do Ameriky však není jednoduchá a proto si kadeti potrápili mozečky při získávání víza a propotili nejméně tričko při přeletu přes oceán.

Avšak ani v Americe neměli kadeti vyhráno, překvapil je přijímač – milé toť přivítání, po němž následovalo ubytování v kajutách a poklidná noc při níž čerpaly síly na další dny.

Dny perné, při nichž kadeti museli sehnat potřebná lejštra pro vyplutí, jakožto Povolení o plutí ve výsostných vodách Jejího Veličenstva a jiné, všem snadno dostupné, listiny. Následně loď zvedla kotvu a vyplula vstříc širým obzorům...

Zpočátku vše probíhalo jako na drátku – plachty naší brigy se řádně dmuly ve větru, kapitán za kormidlem vydával rozkazy a posádka kmitala jak se patří... Po čase se však začaly dít divné věci, i počasí se rychle horšilo, až nikdo nevěděl, kdy den a kdy noc jest... Loď se dostala do nesnází. Ocitli jsme se v neznámých končinách a zásoby pomalu docházely.

A tu, vydali se otrlí kadeti na průzkum okolí hledajíc vodu, jídlo, léčivé byliny či náznaky civilizace. Avšak ve všem tom ruchu zapomněli, naši milí kadeti na náklad a tu se stalo, že se jisté skupince domorodců podařilo náklad odcizit.

zvedla kotvy a vydala se na svoji pouť.

I strhla se na lodi velká pohroma a kapitán ve stavu nepřičetném tázal se: „Jak je to možné?!“

Kadeti, neznaje odpovědi, strachující se kapitánova spravedlivého hněvu, vydali se pronásledovat ty, jež z lodi náklad odcizili. Stopovali je celičký den, ba i noc, až je před polednem dalšího dne našli na nedalekém vrcholku. I strhla se bitva převeliká, jakou tyto končiny jakživ neviděly. Mnoho krve bylo prolito, nakonec se však vše v dobré obrátilo a náklad byl dopraven zpět na loď. Ta ihned na to, shledajíc, že se počasí umoudřilo,

Do výsostných vod Jejího Veličenstva jsme dopluli sic vyčerpaní, přesto spokojeni – náklad byl uchráněn a úkol splněn.

Avšak jak jsme se mylili! Naše starosti ještě zdaleka nebyli u konce!

Nebyli jsme v evidenci, nemůžeme kotvit v přístavu! Neexistují žádné záznamy o plavbě naší lodi a tak naši jedinou záchranou byl glejt – listina vydaná Jejím Veličenstvem jako příkaz a povolení k cestě. Ten jsme však ještě před vyplutím, z obavy, že by padl do nepřátelských rukou, pečlivě rozkouskovali a ukryli na různých místech lodi. I trvalo nám mnoho hodin, než jsme hledané části objevili a poskládali, avšak nakonec se podařilo a vše jsme předali patřičným úřadům.

Nastaly ještě větší zmatky! Ptáte se proč? Listina je datována léta páně 2007, avšak nyní se píše léta páně 2107! „Inu, jak je toto možné?“ ptali se všichni včetně nás. Odpovědi se nám dostalo při bedlivém zkoumání naší trasy. Bylo nám vyprávěno o podivném úkazu, zvaném Bermudský trojúhelník, do nějž jsme se s největší pravděpodobností dostali... Hrůzou mi při tom vstávaly vlasy na hlavě! Jaké to štěstí, vyváznout bez zranění! Náklad byl patřičně odevzdán nynějšímu Jejímu Veličenstvu, jež nás za naše hrdinství patřičně odměnila částí nákladu v podobě skvostných pergamenů a drahých pisadel!

Navečer pak započal slavnostní rej. Stoly se pod jídlem i pitím prohýbaly, muzika hlasitě vyhrávala a tančilo se, či jinak se obveselovalo, do brzkých ranních hodin...

Na druhý den, 24. 8. léta páně 2107, si posádka zabalila své svršky a vydrhla lodní kajuty. Naposled se rozhlédla po lodi, objala se s přáteli a když už ani jedno oko nezůstalo suché, byla vyprovozena za hvizdu bocmanských a důstojnických píšťalek vstříc novým zítkům...

Káťa

Smějeme se s kapitánem

Snad každá akce je spojena s určitou větou, hláškou. Ta letošní Námořní akademie na ně byla obzvlášť bohatá. Podělíme se o ně s Vámi:

Bylo-li mnoho mil, které kapitán Brigh ujel na své šalupě? Ano, pane.

Co se vám zdálo? Zdálo se mi, že na mě někdo volá: " Kadete!" A tak mě vzbudili!

Co jste cítili? Dobrá atmoska!

Mám mokré všechny boty. Kromě bot do vody.
Bezejmenný kadet

Vy jste mne zkazili! Já nechci mluvit spisovně!

Jo!! My jdeme zase jíst!
To je tady úplně supr!

Kadete, kam jdete?
Copak to nesete?

Mezi Ano a Pane jsou dvě KRÁTKÉ vteřiny pauza.

CVAKNUTÍ SE je souhrn háčkových chyb, které kormidelník svým umem již nestačil vyrovnat.

Pumpa

Jezování

Třebíč, 16.6. 2007

Jezování je tradiční akce, kterou pro veřejnost pořádají trebičští vodní skauti z přístavu „Žlutá ponorka“. Zatímco minulý ročník proběhl za nevalného zajmu veřejnosti, letos bylo všechno jinak. Akci jsme začali připravovat přibližně dva měsíce dopředu a podpořili ji mohutnou reklamní kampaní. Vytvořili jsme internetové stránky speciálně pro tuto akci, po městě jsme rozvěsili plakáty, sehnali množství sponzorů, objednali propagační materiály z ústředí, rozeslali tiskové zprávy do novin, rozhlasu atd. Snažili jsme se program připravit tak, aby si v něm každý našel něco. Od nejmladších dětí až po dospělé.

Program začal v deset hodin námořnickým průvodem po Karlově náměstí. Členové Žluté ponorky, vedení námořníkem s megafonem, obešli se dvěma kajaky náměstí a plavčíci s pozvánkami lákali kolemjdoucí k návštěvě Jezování. Průvod zakončilo společné focení.

Hlavní program začal ve 14 hodin na Svojsíkově nábřeží, podzámecké nivě (louka pod zámekem) a v Židovské čtvrti. Každý příchozí dostal hrací kartu, do které získával razítka za navštívené aktivity. Jednotlivci i celé rodiny si mohli zahrát hry v otevřených vodáckých klubovnách, poznávací hru v Židovské čtvrti, hry pro menší i pro větší na louce pod zámekem, mohli zkusit lasování, střelení z luku, nebo se zúčastnit vyhlídkové plavby. Získaná razítka bylo možno vyměnit za hodnotné ceny podle vlastního výběru. Například za patnáct razítek byla poukázka na pizzu. Rozdávali jsme také trička, pexesa, pohlednice, nálepky, propisky a spoustu dalších cen.

Zvlášť hodnocenou disciplínou byl slalom na kánoi. Odvážlivcům, kteří si zkusili projet slalom mezi bójkami byl zapsán čas a na konci Jezování mohli získat některou z poukázek na nákup v obchodě se sportovním vybavením.

Kromě spousty her a soutěží trebičští vodní skauti pro účastníky Jezování připravili také občerstvení, kajakářské exhibice na podklášterském jezu, koncert skupiny Devět životů a vystoupení středověkých rytířů. Zapálení fotografové se mohli zúčastnit fotografické soutěže. Vstup na akci a všechny aktivity byly zcela zdarma. Celkový počet účastníků všech věkových kategorií přesáhl 300.

Odměnou za všechnu tu práci nám byly desítky spokojených dětí a jejich rodičů. Kromě příjemně stráveného odpoledne pro řadu rodin se nám myslím povedlo vytvořit také jakési povědomí o existenci vodních skautů v Třebíči. Kromě spousty cen jsem také rozdali hromadu informačních a náborových letáčků.

Více informací o Jezování je k nalezení na stránkách akce: www.abahoa.cz/jezovani/

Tahle mapka ti pomůže se na Jezování rychle zorientovat...

Už máš spoustu razítek? Běž si pro limonádu, nebo k přístavu pro cenu! =)

Vážení přátelé sportovního hecování a extrémních výkonů, dovolujeme si Vás pozvat na
jedinečný závod

Pražský maratonský tříatlon 2007

9. ročník závodu, který se nevzdává

sobota 29.9.2007 Praha

- Pořadatel:** 4. přístav VS Praha
- Kategorie:** jednotlivci - muži
dvojice - mix, muži, ženy
všichni závodníci starší 15 let
- Disciplíny:** 1. jízda na lodi - cca 2,4km - poklidná hladina Vltavy
2. běh - cca 2,5km - asfaltové a zpevněné cesty
3. jízda na kole - cca 3,5 - silnice
- Závod bude zahájen hromadným startem lodí poté následuje běh, kolo, lod', běh, kolo, lod', běh, kolo, lod', běh, kolo, lod', běh a nakonec poslední kolo, na kterém se projede cílem. První v cíli vítězí. Dohromady tedy závodník (tým) absolvuje 42,195 kilometrů.
- Prezentace:** sobota 29.9.2007 od 7.00 - 8.00 hod.,
Loděnice Slavoj Praha - V Náklích 1a, Praha 4-Braník
Zastávka tram a bus - Černý kůň
- Porada a výklad tratí:** sobota 29.9.2006 v 8.00 hodin.
- Start:** loděnice TJ Slavoj Praha, V Náklích 1 Praha 4-Braník
sobota 29.9.2007 v 9.00 hodin.
- Vyhlášení výsledků:** Po doběhu posledních závodníků na loděnici TJ Slavoj Praha
- Startovné:** při přihlášení do 17.9. 2007 - 100,-Kč za závodníka.
Po termínu 17.9. 2007 se startovné zvyšuje na 150,- Kč za závodníka. Startovné bude splatné při prezentaci.
- Přihlášky:** Zaslat do 25.9.2007
David Waraus, Vinohradská 76, 130 00 Praha 3
nebo e-mail: jupp.16pvs@seznam.cz
POZOR! Konečná uzávěrka přihlášek je 25.9. 2007 ve 22,00 hod.!!
- Informace:** na jupp.16pvs@seznam.cz či na www.zazavodtesí.unas.cz
- Upozornění:**
- Přihláška musí obsahovat: jméno, příjmení, adresu a datum narození jednotlivých závodníků (ke stažení na www.zazavodtesí.unas.cz)
 - Všichni závodníci startují na vlastní nebezpečí, pořadatel nepřebírá zodpovědnost za škody na materiálu, psychice a zdraví závodníků. Závodníci jsou povinni poskytnout první pomoc osobě, jejíž život je ohrožen i za cenu přerušení závodu.
 - Závodníci musí umět běhat, plavat, jezdit na kole a lodi. Cyklistický okruh musí závodníci absolvovat s přílbou, vodáckou část s vestou a sjezdovou lodí dle pravidel kanoistiky na divokých vodách. Není možné použít typů lodí pro rychlostní kanoistiku.
- Ceny:** První v jednotlivých kategoriích obdrží putovní poháry a diplomy, dle možností i ceny
- Kulturní zajištění:** Pár hodin před závodem - v pátek od cca 18 hodin již tradiční „Jam party“
S občerstvením plným marmelády a kvalitní muzikou.
Ve skautském areálu „Křížek“, Pitterova ul. 1, Praha 3
- Ubytování:** zajistí pořadatel ve skautském areálu Křížek, pro otrlé pod "Stanom", popřípadě hotel "širák"

" AHOJ !! "
vodáci z Prahy.

Lepení může i „lepit“ aneb co se může stát, když...

Vzpomínka na dávné časy vyprchá, vědomosti odnese voda a proto nevíš-li kudy kam – zeptej se u odborníků, nebo aspoň těch, kteří k lepení více „čuchli“.

U vodních skautů by toto mělo být samozřejmostí (jako je lepení lodí), ale i mistr tesař se někdy utne. Víte jaký je rozdíl mezi polyestrem a epoxidem (CH s Epoxy)? Každé toto lepidlo slouží k lepení jiného materiálu, jako je laminát a třeba dřevo. Ale jednu věc mají společnou a to „kouzelnou vodičku“, tak zvaný iniciátor, která tento proces tuhnutí nastartuje. A co se stane, když se tyto dvě „vodičky“ prohodí?

„Akelo, můžeš mi, prosím tě, namíchat epoxid? Já jsem to už dlouho nedělal a ty máš v tom lepení větší praxi.“ Bylo potřeba opravit ploutev od plachetnice, kterou neznámí jedinci „zbrousili“ přistávaním ke břehu. „Hele Stopaři, vono to asi bude stejné jako polyester, tak to tam nějak namícháme podle návodu na pixle.“

Když, ale ani po dvou dnech nebyl stále epoxid zatvrdlý, začal jsem mít obavy o správnosti dané volby s namícháním lepidla. Bylo potřeba rázného zásahu do namíchané „kaše“ a výsledek se posléze dostavil.

Poučen nezdarem jsem si v duchu řekl, tak to teda ne, všeho s mírou a při druhém lepení jsem s tvrdidlem nešetřil za odborné asistence Amatéra a Sama. (Bylo třeba opravit uhnílé části u ploutvové skříně Létajícího Holanďana, který je v majetku přístavu Sedmičky Pardubice. Pro urychlení díky nevlídnému počasí na počátku prázdnin a naší touze létat po vlnách jsme urychlili proces tuhnutí mírným ohřevem horkovzdušné pistolé. Amatérovo zvolání: „Už to začíná gelovatět!“ vypadalo, že jsme na dobré cestě. Ale jak jsme druhý den zjistili – chyba lávky. Epoxid opět neztuhnul a stále lepí a stále lepí ...

Skaut je tvor vnímavý a lidé od vody hloubaví, takže – kde se stala chyba?

„Amatéře, můžeš mi ukázat tu lahvičku s tvrdidlem? Vždyť je to do polyesteru a ne na epoxid!“ „Hele Stopaři, Sam mi řekl, že je to tam ve skříně, tak jsem to popadl a že to nemáte popsané, za to já nemohu!“ Problém s tuhnutím byl zdárně vyřešen ke spokojenosti všech.

A proto slovo na závěr: Označte si veškeré takovéto věci obyčejnými štítky, ať nemusíte prožívat podobnou příhodu jako já.

Stropař

Zápis ze 4. zasedání HKVS, které se konalo 7. 9. 2007 v Praze

přítomni: Majda, Bimbo, naJa, Oskar, Amateur, Vlastička, Banán

omluveni: Vezír, Professeur, Běďa, Myšák, Kšand'ák

další termín jednání HKVS: 11.10.2007 v 17:00 na ústředí Junáka – nahlásí Majda

Tortuga

- předseda ORJ Nymburk je mimo republiku
- volební sněm Flotily bude kolem poloviny září
- návrhy HKVS na provoz – projednány 3 verze, vše vyplyne z jednání s vedením Flotily Nymburk, Oskar – člen oddílu OS v Nymburce pověřen oficiálním zastupováním KVS na sněmu Flotily

Hodnocení závodů

- 1) SKARE – vše proběhlo v pořádku, výsledky byly uveřejněny v červnové KP a na webu
- 2) SKAPA – Kolínská pádla - po dva roky jezdí jen 3 přístavy, nezáměr ani z blízkého okolí i přes propagaci, kolize s jinými termíny – Mimoňské pádlo, skautské závody - Svojsíkův a o Totem -vlajku náčelníka/náčelní; nezáměr o pádlování na pramicích, více je zájem o kano; výsledek - kolínský přístav nebude v roce 2008 SKAPA pořádat
- 3) Tři jezy – vše připraveno
- 4) Rychlostní závody – mistrovství republiky v kanoistice
- 5) Regionální soutěže a závody

Návštěvy táborů

zprávy – krajské kapitány přednesou sumarizaci na sraze K+K – Majda rozešle informaci e-mailem

Podzimní seminář K+K – 19. - 21. 10. 2007 Vysoké Mýto

zajištěno ubytování, stravování, jednací místnost, přístup k počítači a internetu.

Místo konání: Integrovaná střední škola technická, Vysoké Mýto (bývalé učiliště Karosa)

Cenové podmínky: ubytování 160,- Kč/noc

strava 70,- Kč za 1 hlavní jídlo (večeře nebo oběd), 40,- Kč (asi) za snídani

celkově vychází náklady asi 800,- na osobu a jsou v tom i platy pro personál.

Objednávku dojedná s Běďou naJa

Přihlášku, popis cesty, způsob platby po objednavce zveřejní Majda v KP a na webu

Program podzimního semináře K+K

- Tortuga
- řád vodních skautů
- vzdělávací akce a metodické a výchovné příručky VS
- celostátní akce 2008/09 + závody (SKAPA, Tři jezy)
- Severka
- Navigamus- téma, místo konání
- téma vzdělávací části – pedagogika a psychologie, HKVS zajistí do 10.10. lektory pro semináře
- Zprávy krajských kapitánů z táborů jejich krajů, které navštívili
- Harmonogram jednání bude upřesněn na jednání HKVS v říjnu před seminářem K+K

Řád vodních skautů

- co se stalo s tezemi – přijetí, úpravy apod. - zpráva Vezíra
- připomínky byly dodány, další projednání odloženo na příští jednání HKVS z důvodu jednání NJ 8.-9.9.07 a nepřítomnosti hlavního kapitána

Kontrola z minulého jednání

- lektoři - odloženo
- pražský kapitán – zatím bez výsledku
- krajské kapitány – do 10.10.2007 nahlásit nové i staré krajské kapitány – Majda vyřeší e-mailem
- příručky jachting – probíhá, další jednání na semináři K+K
- co nabídneme VS, kteří nespolupracují? (pošta do každé rodiny)
- vodácké doplňky – bude tématem jednání semináře K+K
- 28. 9. 2007 – strom na Císařské louce – zajistí Majda, kontaktní osobu dodá Amateur
- výroční zpráva je zaplácena

Rozšířené jednání HKVS a krajských kapitánů na Tortuze v Nymburce

- 7.12.07 od 17:00 do následujícího dopoledne – podrobnosti vytvoří Majda, program na Tortugu se sestaví na semináři K+K – určitě se bude jednat o řádu VS, vyznamenání a Navigamu 2009

